

Hadak

Útján

Bajtársi Híradó

A Magyar Harcosok Bajtársi Közösségének tájékoztatója

LXVIII. évfolyam

2017. január-február-március

555. szám

Egy évforduló margójára. 70 éves az MHBK

Szabadságharcunk vérbefolytása után 1956. december 10-én kényszerültem elhagyni hazámat. Felső-Ausztriába, Linz város menekülttáborába kerültem. Később ismerkedtem a városban élő magyarokkal. 1957 január közepén találkoztam volt magyar katonákkal, akik meghívtak közös ebédjükre. Itt tudtam meg, hogy megalakulásuk tizedik évfordulójára készülnek, ugyanis 1947-ben született meg a gondolat, hogy a '45-ben menekült magyar királyi honvédség volt tagjai (maguk is ún. *displaced persons* – a szerk.) bajtársi közösségben együtt maradjanak.

A II. világháború végén számos kelet- és közép-európai ország mellett Magyarország is a szovjet megszállás áldozata lett. A menekültek és a harcoló magyar katonák is a határon túlra nyugatra kerültek. Leventék, fegyveres önkéntesek, a Szent László hadosztály, és más katonai alakulatok. Később, amikor a polgári menekültek közül sokan visszatérhettek Magyarországra, a volt magyar királyi honvédség egyes csoportjai nem kívántak hazatérni, mert tudták, hogy a hazai kommunista rendszer ellenséggé kezelte a hazatérő katonákat. A volt katonai vezetők, kisbarnaki Farkas Ferenc, reszneki Zákó András és mások, felelősséget érezve megpróbálták az egységeket közös nevezőre, szervezetté alakítani. Ez természetesen sok akadályba ütközött a megszállt zónák miatt. A háború befejezésével a megszálló szövetséges nyugati erők zónákat húztak, melyeket szigorúan ellenőriztek. Így került sor amerikai, angol, francia, és orosz megszállási zónák kijelölésére, ahol a közlekedést is szabályozták. Minden zónában voltak hadifogolytáborok, ahol a német és magyar katonákat őrizték. Bizonyos idő múltával a politikai helyzet rendeződött, így a táborok felszabadultak. A volt magyar hadviselt katonák, akik nem akartak hazatérni a biztos halálba, bebörtönzésbe vagy üldöztetésbe, egységbe tömörültek. Így született meg 1947-ben Tirolban az a katonai szervezet, melynek neve Magyar Harcosok Bajtársi Közössége, rövidítve MHBK lett. Központi vezetővé Zákó András vezérőrnagyot választották. A szervezet egyik célja az volt akkor, hogy az egymástól elszakított családokat egyesítsék és felvilágosítsák a hazatérés veszélyeiről.

1949-ben számos befogadó ország megnyitotta kapuit a háborús menekültek számára. A volt magyar katonák többsége is elindult egy új életkezdés reményével. Az új helyzetben a megmaradást és a beilleszkedést segítette az a katonai kiképzés és szellemiség, amit otthonról magukkal hoztak, a hősi eszmények, a hagyományok, a bajtársiasság, s mindenekelőtt a hazaszeretet. Ez tette lehetővé, hogy négy

Hadak Útján Bajtársi Híradó
A Magyar Harcosok Bajtársi Közösségének
tájékoztatója. Indult 1948-49-ben Ausztriában
ill. Bajorországban, "MHBK Központi
Tájékoztató" címen.

Az MHBK-t alapította Zákó András m.kir.
vezérőrnagy Klagenfurtban 1948-ban.

World Federation of Hungarian Veterans
Official Review, Quarterly Periodical

Megjelenik negyedévenként.

ISSN 0847-2599

Kiadó/Publisher: Simonyi László, Chicago,

MHBK központi vezető

Főszerkesztő/Editor: Dr. Tóth Gergely

Nyomda/Printing: Weller Publishing, Toronto

A szerkesztő levelezési címe:

Hadak Útján, Dr. Tóth Gergely

P.O.Box 982740

Park City, UT 84098, USA

Email: hadakutjan@yahoo.com

Az emailben továbbított gépelt anyagot kérjük
lehetőleg *simu word-formátumban* elküldeni.

Címváltozások bejelentése, előfizetési

csekkek, hozzájárulások:

1. Kanadából, Ausztráliából, Nagy- Britanniából
kérjük az alábbi címre:

Hungarian Veterans, Charles Borbás

412 - 186 Stephen Dr.

Toronto, Ont. M8Y 3N6, Canada

2. Minden előfizető, ill. MHBK Főcsoport és
csoport Európából, USA-ból, Dél-Amerikából
előfizetési díját ill. Zrínyi Alap járadékát kérjük
erre a címre állítsa ki és postázza USA dollárban:

MHBK Treasurer

10616 Wakefield St., Westchester, IL 60154,
USA

Beküldött kéziratokat és fényképeket nem
őrzünk meg és nem küldünk vissza. A
szükséges javítás és a rövidítés jogát
fenntartjuk. A névvel aláírt cikkek nem
feltétlenül tükrözik a szerkesztő és a kiadó
álláspontját, s azokért mindenkor a cikkíró
felelős. Folyóiratunkban megjelent írásokat –
a szerző és lapunk megnevezésével – más
újságok és honlapok szabadon átvehetik.

Lapzártá:

Március, június, szeptember ill. december 1.

Az időről-időre fellépő helyhiány kapcsán
megértésüket kérjük, amennyiben lehet, a
beküldött anyagot a következő számokban
közzöljük.

A tartalomból:

-70 éves lapunk alapítója, az MHBK

-Sujánszky Jenő és v. Koós Ottó köszöntése

-Elhunyt Piller Gedeon, Jandó Gyula

-Búcsú a Nemzetőr c. emigrációs laptól

-Don-kanyar, budavári kitörés, Csendőrnep

-Megemlékezések, programok a tél folyamán az
emigrációs csoportokban és odahaza

-Halálhírek, méltatások, rövid hírek, levelek

földrészen megalakulhatott az emigráció „fegyvertelen honvédsége”, az MHBK. Létrejöttek a csoportok, vezetőket választottak.

1950 májusában megalapították a Hadak Útján című Bajtársi Híradót, ami egy hivatalos összekötő kapcsolat volt az MHBK tagjai számára a négy földrészen. (A lap már 1949-ben elindult, eleinte *MHBK Központi Tájékoztató* címen – a szerk.) A nyomdai és postázási költségek fedezésére létrehozták a „Zrínyi alapot”, melyre a csoportok tagjai fizettek be a központi pénztárba. A többes tagság a választott országban beilleszkedett, de megtartotta magyarságát. A temetőben hősi emlékműveket, pl. a clevelandi Sunset Memorial Park magyar temetőjében lévő, máshol hősi katonai síremlékeket, és több magyar templomban emléktáblákat állítottak az elhunyt bajtársaik emlékére. A fontos történelmi és katonai eseményekről előadásokat rendeztek, írásokat közöltek. Kötelezőnek tartották a háborúban elesett bajtársaikra való emlékezést május utolsó vasárnapján, a Hősök Napján. Ez a szervezet tartotta életben a megemlékezést, ami otthon tiltva volt 1990-ig. A szervezet tagjai nem csak emlékeztek, hanem emlékeztettek másokat is. Helytállásukkal tekintélyt és elismerést szereztek az MHBK számára. A helyenként megrendezett MHBK vacsorákon és bálakon jelentős politikai vezetők is részt vettek, elismerve a szervezetet. Sajnos ezek a rendezvények a megritkult tagság miatt elmaradtak, ma már csak a kanadai Calgaryban kerül megrendezésre az MHBK kiemelkedő Hungária bálja, ahol számos fiatal közreműködik. Büszkén mondhatjuk, hogy a magyar emigráció egyik legrégebbi szervezete vagyunk.

A Münchenben élt Zákó András 1968-ban bekövetkezett halála után Mészöly Elemér, v. Duska László, v. Martonfalvay Hugó voltak, jelenleg pedig Simonyi László (Chicago) az MHBK központi vezetője. A hetven év folyamán tagságunk idősebb tagjai a Hadak Útjára költöztek és onnan vigyáznak ráink, hogy Bajtársi Közösségünk megmaradjon, zászlónkat megtarthassuk. Még ma is emlékezem Zákó András szavaira, amikor Linzben tagja lettem az MHBK-nak: *„Ez a jelvény ne csak kabátunk hajtókáját díszítse, hanem büszkén viseljük, és szívünkben őrizzük a zászlónkra tett eskü szavait: „A Hazáért mindhalálig.”*

Borbás Károly, főszerkesztő emeritus, Toronto

Kitüntetés Ausztráliában

Uhrweiss Benedeknek a Honvédelem Napja alkalmából a Honvédelemért Kitüntető Cím I. fokozatát adományozta Dr. Simicskó István honvédelmi miniszter. Az elismeréssel járó emléktárgyat és az arról szóló oklevelet 2016. Október 23-án adta át a canberrai nagykövet. Az oklevélen olvasható szöveg: „A társadalmi szervezetek és nyugállományúak javaslatára a HM Társadalmi Véleményező Bizottság támogatásával, a nyugállományúak szervezetei, valamint a honvédelem ügye érdekében huzamos időn át végzett áldozatos munkája elismeréseként.

Dr. Simicskó István, Magyarország honvédelmi minisztere, Budapest, 2016. május 21.

Február 25.-e a kommunista diktatúrák százmillió áldozatának emléknapja – soha nem felejtethetünk. Ugyancsak emlékezzünk a gyalázatos drezdai bombázás mintegy 120 000 ártatlan polgári áldozatára.
--

Dr. Tóth Gergely: Sujánszky Jenő köszöntése

Szeretettel köszöntjük a Párizs mellett, Maisons Alfortban élő Sujánszky Jenőt, a legendás párizsi Diadalívi 56-os megemlékezések szervezőjét, aki nemrég lépett 88. életévébe. Most 72 éve, hogy mint 15 éves katonaiskolás (a nagyváradi Magyar Királyi Gábor Áron Tüzérségi Hadapródiskola diákjaként), frontszolgálatra való önkéntes jelentkezés alapján végigharcolta a majd két hónapos budapesti katlancsatát, amit követően 1945. február 11-én szovjet fogságba esett. A szovjet fogságból két héttel később óriási szerencsével és kalandos módon sikerült megmenekülnie. 15-16 évesen tanúsított helytállásáért megkapta az I. osztályú, kardos-koszorús Tűzkereszt kitüntetését. -Ahogy éveleji levelében írja, “sokszor gondolok az 1956-os Corvin közti harcokra is, amelyekben szintén részt vettem, miután a felkelők kiszabadítottak a kommunista politikai börtönből. Úgy, mint 1944-45-ben, 12 évvel később is hazafias meggyőződésből csatlakoztam 56-ban a fegyverrel harcoló forradalmárokhöz. Akkor 27 éves voltam. Nem sok olyan volt katonaiskolást találni, akik 15 éves korukban már harcoltak a szovjet megszállók ellen, majd 12 év múlva szintén fegyvert ragadtak s újból küzdöttek mint felkelő szabadságharcosok a Magyarországot támadó szovjet hadsereggel.”

A katlancsatára vonatkozó emlékei részletes, jó 20 oldalas leírása a budapesti Hadtörténeti Intézetben vannak elhelyezve. Ugyancsak ott találhatóak életútja egyéb, főleg képes dokumentumai két 200 oldalas albumban, köztük a legendás párizsi, Diadalívi 56-os megemlékezések anyaga.

Kívánunk neki és kedves feleségének még sok békés esztendő, és köszönjük a Hazáért végzett, majd háromnegyed évszázados szolgálatát!

Elhunyt Piller Gedeon (*Pillerpekle, ma Ruske Peklany, 1923. június 2, +Sao Paolo, 2016. december 4.)

A Brazíliai Magyar Segélyegylet közölte, hogy 2016. december 4-én elhunyt Piller Gedeon, a Sao Paolo-i magyar emigráció oszlopos tagja. Az ottani közösség egyik vezető tagja, Koszka Árpád méltatja:

„Piller Gedeon rendkívül büszke volt felvidéki származására (Felvidék a történelmi Magyarország északi részén található). A többi bevándorlóhoz hasonlóan Ő is több-kevesebb erőforrással érkezett Brazíliába. Ismereteit és testalkatát meghazudtoló energiáját felhasználva dolgozott fáradhatatlanul, és egy épülőben lévő országban lett építési vállalkozó. Egy magyar asszonyban lelt társra, aki három szeretett gyermekkel ajándékozta meg. Magyarországon a kommunista diktatúra parancsolt, Ő pedig soha nem hagyta el magyarságát: mindhárom gyermeke a Burg Kastl-i magyar gimnáziumban tanult, hogy megtarthassák a nyelvet, a hagyományokat és a magyarságtudatot.

Piller Gedeon és Éva a Sao Paolo-i Magyar Házban (a szerkesztő felvétele, 2007)

Felesége, Éva az egyetemes magyar cserkészmozgalom egyik kiemelkedő, legendás vezetője, fia és két lánya pedig lelkes magyar cserkészek. Én is abban a megtiszteltetésben és kiváltságban részesülhettem, hogy ő nevelt belőlem cserkészvezetőt, majd cserkészparancsnokot és rajvezetője lehettem gyermekeinek. Piller Gedeon mindig támogatta az emigrációba kényszerült magyar cserkészmozgalmat. Emlékszem az otthonában tartott összejövetelekre a nyolcvanas években, ahol mi, akkor még fiatal emberek, élvezhettük az akkoriban oly ritka magyarországi látogatók jelenlétét, kiket ő hatalmas vendégszeretettel fogadott. Háza mindig nyitva állt a magyar kultúra népszerűsítésének érdekében, és büszkének érzem magam, hogy annyiszor a vendége lehettem ezeken az eseményeken. Ezenkívül Piller Gedeon hosszú éveket szánt életéből a Brazíliai Magyar Segélyegylet civil szervezet fejlesztésének: alelnöknek választották meg, majd elnöknek. Kitartóan dolgozott a források megteremtéséért, mely éveken át garantálta az Időotthon fenntartását (melyet később Pedro Balázs Otthonnak neveztek el, s a mai napig a Brazíliai Magyar Segélyegylet egyik büszkesége). Odaadó munkája révén a Segélyegylet Tiszteletbeli Elnökévé avatták, mely tisztét örökké viselni fogja. Szinte ismeretlenül, ez az óriás évtizedeken át volt a láthatatlan tartópillére a São Pauló-i és brazíliai magyar közösségnek.

Lehetetlen lenne összeszámolni azokat, kiket valamilyen formában segített csendben és önzetlenül. Szerencsére élnek azok, akik tudatában vannak a jelentős hagyatéknak, melyet Gedeon, Évának hű férje, és Emese, Kinga és Gida szerető édesapja ránk hagyott. Ma hunyt el, 2016. december 4-én. A Jóistennél van már, akit mindig dícsért és akihez most megtért. Jó Munkát, Gida bá, nyugodjék békében! Koszka Árpád (Ford. Kóbori Sarolta)”

A központi vezető üzenete

Mivel megkértem Borbás Károly főszerkesztő emeritus bajtársunkat, hogy vezércikkében megemlékezzen az MHBK 70. évfordulójáról, így én csak néhány szóval térek ki erre az eseményre. S jó magyarosan mondva "Isten éltesse a Magyar Harcosok Bajtársi Közösségét hét évtizedes működésének alkalmából!" Működtünk, emlékeztettünk és emlékeztünk; segítettük egymást, sok-sok magyar ügyet a világ minden részén, s Hazánkban is. Most már csak árnyéka vagyunk valamikori többezres tagságunknak, de még mindig vagyunk, hogy - nagyon is lecsökkent számban - tovább tegyük önként vállalt kötelességünket a régi jelszó értelmében: "A Hazáért Mindhalálig!"

Kívánok Mindnyájatoknak boldog húsvéti ünnepeket és kellemes tavaszi időjárást. És most még ezt a komoly kérést intézem Hozzátok:

1. Minden főcsoport, ill. csoport tartson tagszámlálást; írja le hány férfi és női tagja van jelenleg.
2. Miután ezt megtette, a vezető legyen szíves ezt nekem írásban jelenteni úgy, hogy ezt legkésőbb 2017. május 25.-ig megkapjam. Postacímem: L. G. Simonyi, 2201 S. Grace St., #503, Lombard, IL 60148, USA; VAGY villám-posta: lbgsvs@yahoo.com.
3. Névsor nem szükséges, csak a férfi+nő tagok száma csoport- ill. főcsoportonként.

Remélem megértitek, hogy szükséges időről-időre pontosan tudni, hány tagunk van világszerte. Előre is köszönöm szíves és pontos válaszokat.

Bajtársi szeretettel, Simonyi László központi vezető, Chicago

Részletek Dobozy István VRNT, az MHBK Délausztrália „Zákó András” főcsoportvezetője jelentéseiből Adelaide-ből, a helyi MHBK Értesítő 2016 végi és 2017 eleji számaiból:

Jegyzőkönyv a 2016. november 6-án tartott Évi Rendes Közgyűlésről. A főcsoportvezető köszöntötte a jelenlévőket és megnyitotta a közgyűlést. A "Magyar Hitvallás" közös elmondása után a jelenlévők egyperces néma felállással emlékeztek elhunyt tagjainkra (az év folyamán: v. Ugody Alajos 2015. dec. 3, Ujházy Erzsébet 2016. aug. 6.).

Főcsoportvezetői beszámoló: Jelenlegi Tagok létszáma: -Délausztrália-i főcsoport 35 –Victoria/11 (Fejes György, Pálos István és Varró Sándor elhunytak), -Nyugat Ausztrália/1. Bajtársi Értesítőnket szintén kapják: Központi Vezetőség (5), Adelaide-i Állami könyvtár (1).

Az elmúlt év eseményei: Bajtársi Értesítőnk március-áprilisi számában tudattam tagságunkkal, hogy Goór György bajtársunk hosszú évtizedek után lemondott tisztségéről, és ajánlatára Simonyi László MHBK központi vezetőnktől én kaptam a kinevezést a *Központi Vezető Ausztráliai Helyettese* tisztségre. A New South Wales (NSW) főcsoportvezetői tisztséget v. Tassányi József vette át.

-Március 15-én emlékeztünk a márciusi ifjakra és a 1848-49-es forradalomra, a Délausztráliai Magyar Egyesületek Szövetsége rendezésében.

-Május 1-én hirdetett hagyatéki felajánlásra eddig nem kaptam ígéretet. A felajánlások sokat segítettek a múltban és még most is azok által tudjuk támogatni a rászorult egyesületeket.

-Május 29.-én tartottuk meg a Hősök-napi és Trianoni megemlékezést.

-A Magyar Klub területén lévő Hősi Emlékmű áthelyezésével kapcsolatban leveleztem a Klub vezetőségével és értesítettek arról, hogy az emlékművet az előkert másik oldalára helyezik a vezetőség határozata szerint.

-A 60. Évfordulós megemlékezés az 56-os Szabadságharcról október 23-án volt a Délausztráliai Magyar Egyesületek Szövetsége rendezésében. (...)

Értékeljük múltunkat, amit zászlónk is megőrkít és jelképez. Sok jó eredménnyel büszkélkedhetünk, de a munka folytatása kétséges. Most vannak újabb hangok, a nemzeti érzés kezd mozgósítani fiatalokat és családokat, akik az 1956-os Szabadságharc 60. évfordulóján résztvettek a megemlékezésen és lehetett érezni, hogy akarattal jöttek. Kérem adjuk meg nekik a lehetőséget a fejlődésre. Most is van reánk szükség, egy jó szó, biztatás és köszönet sokat jelent számukra. A jövő az ő kezükben van és fontos, hogy a bajtársias magatartásunkkal jó példát mutassunk nekik a kitartásra. (...)

Egyéb jelentések: A főcsoportvezető jelentette, hogy a más egyesületeknek juttatott anyagi támogatásunkkal pénztárunk évente kb. 2000 dollárral csökken. Ezek az adományok azonban fontosak a közös munka elvégzésére és amíg anyagilag megengedhetjük, kötelességemnek tartom a további támogatást:

-Az MHBK központ munkájára 500 dolláros felülfizetéssel az MHBK Zrínyi Alapjára

-A tánccsoportnak 500 dollár. v. Nagy Ákos javaslatára ez alkalommal a januárban tartott Magyar Találkozó előkészítésére.

-Hazánkban a Szent László Rend munkájára, a jövő év júniusában egy 500 dolláros adomány.

A közgyűlés a javaslatokat jóváhagyta. A jelenlévők megköszönték a Dobozy házaspárnak a vendéglátást. Az ebéd költségeire felajánlott adományok összege 320 volt, amit Bőjte Csaba árvaházainak támogatására küldtünk. (...)

Magyar közösségeink tisztségviselőinek száma mindig csökken, sok dolgos vezetőt veszítettünk el az évek folyamán és az utánpótlás elég hiányos. Különösen két személyre gondolok: az MHBK főcsoportvezetőjére, Berekally Istvánra és a Szent László Társaság (1861) és Rend délausztráliai széktartójára, Herendi Jánosra, akik 1996-ban és 2011-ben hunytak el. Vezetőink házastársai is nagyban hozzájárultak a munka elvégzéséhez, ezért közösségeink vezetőinek emlékét megőrizve szeretném elismerni azt a sok munkát, amit feleségeik tettek. Örültem, hogy novemberben átadhattam Nekik a Szent László Rend Érdemkeresztet a Rend érdekében és a Rend célkitűzéseivel megegyező magyar nemzeti érdekekért végzett tartós és értékes munkájuk elismeréseként.

Herendi Márta

Berekally Magdolna

-A Délausztráliai “Zákó András” Főcsoport: v. Altorjay-Arnoul Éva, Antal Ferenc és Éva, Antal Christa, Berekally Magdolna, Borbási Margit, Bödő György, Csejthey Marika, Dobozy Mariandl és István, Farkas Sándor, Fekete Árpád, v. Flook Gusztáv, Franzl Elfriede, Herendi Márta, Jakab G. István és Marika, Kelemen Gyula, v. Kiss Katalin, Kövendy Márta, v. Lakatos Kálmán, von Muenster Christa, Dr. Nagy Ákosné -Magdolna OAM, v. Nagy Ákos, Nagy Ferenc, O’Brien Éva, Óry László OAM, Pitó László, Polgári Sarolta, Robert Újházy Katalin, Scheer Jutka, Nt. Szabó Attila és Zsuzsa, Szöllősi Margit és István, Wetherellné Szent-Ivány Ildikó.

-Victoria-i bajtársaink: Bertók Miklós, Dankó Ferenc, Hartyánszki Pál és Marika, Huszár J.-né, Mrena Teréz, Poór Erzsébet, Rigó Sándor és Edit, Sággy Imre, v. Szmolnik Lajos és Vajda István

-Nyugat Ausztrália-i bajtárs: Vajda György.

-Simonyi László, MHBK központi vezető USA; Goór György, v. Tassányi József főcsoportvezető, New South Wales, Hertelendy József, kanadai főcsoportvezető, Borbás Károly, Hadak Útján főszerkesztő emeritus, Toronto; Dr. Tóth Gergely, Hadak Útján híradó főszerkesztő, USA; v. Ferenczy Lóránd – volt argentinai főcsoportvezető; Tokay László volt USA Főcsoportvezető, Chicago.

v. ns. raggambi Flook Gusztáv, m. kir. szds., 1918. március 16. – 2017. január 16.

„Egy vagyok a néppel, s egy a földdel, bölcsőmtől síromig velük élek.” Gusztáv bajtársunk január 16.-án, 98 éves korában, visszaadta lelkét Teremtőjének. 28.-án kísértük utolsó útjára. A jó Isten adjon neki örök nyugalmat. Flook Gusztáv bajtársunk nagy megbecsülést élvezett barátai és ismerősei körében, akik nem hagyták magára betegsége idején sem. Az MHBK, a Szent László Társaság (1861) és Rend, és a Vitézi Rend nevében részvétünket fejezzük ki a gyászoló családnak, és köszönetet mondunk a jó Istennek, hogy meggazdagított minket azzal, hogy ismerhettük Őt és élvezhettük társaságát sok éven át. Gusztáv bajtársunk, nyugodj békében!

Búcsú a Nemzetőrtől

2016 decemberében, az LVIII. évf./794. számmal jelent meg utoljára az 56-os emigráció legendás, legnagyobb hatású lapja, a Münchenben kiadott Nemzetőr. 1956. december 1-én látott először napvilágot, ahogy a címlapja mondja, *“Magyar szabadságharcos írók alapították 1956-ban”*, élükön Tollas Tibor költővel, a kommunista váci börtön rabjával, a magyar ügyek fáradhatatlan harcosával, aki 40 éven át szerkesztette az újságot, s annak fenntartása érdekében adománygyűjtő és előadókörútjain rendszeresen felkereste a világ szinte összes fontosabb magyar közösségét. Ezen útjai során sok helyi elismerésben is részesült, pl. Detroit városa díszpolgárává fogadta (Nemzetőr 1961. március 15.-i sz.).

A lap a Kárpát-medencén kívüli magyar sajtó termékei között az egyik leghosszabb életű volt, hiszen 58 éven át szolgálta a Forradalom eltiprása után számkivetetteket és honfitársainkat általában. *The Guardian of Liberty* címen angolul is megjelent, s rövidebb ideig még kínai nyelvű kiadása is volt.

Legfőbb feladatának a Forradalom és Szabadságharc szellemének életben tartását, az azokkal kapcsolatos igazság megírását tartotta, de emellett beszámolt az emigrációs közösségek életéről is, és színvonalas irodalmi tartalmat és nemzetpolitikai elemzéseket is rendszeresen közölt, az emigráció legkiválóbb szerzőinek tollából. A lapot az 1990-es évek közepéig Münchenben nyomta a Tollas által alapított Danubia Druckerei, először a Schleissheimerstr. 294-ben, majd a Ferchenbachstr. 88a alatt.

Az akkor már nem működő Danubia Druckerei bejárata 2014-ben. A cikkíró felvétele

A Nemzetőr a világ minden olyan pontján jelen volt, ahol magyarok éltek, az utolsó szám még mindig feltüntet terjesztőket Angliában, Argentínában, Ausztriában, Belgiumban, Dél-Afrikában, Franciaországban, Magyarországon (ahol a lapot a kommunisták 1989-ig szigorúan tiltották, hiszen rettegetek tőle), Svájcban, Svédországban és Venezuelában. Második és egyben utolsó főszerkesztője Nyitrai Gyula volt, az ő majd húszéves hűséges munkáját ezúton is köszönjük.

Mindennek vége szakad egyszer, de ez a kör úgy zárul be, hogy ez a lap igazán betöltötte történelmi és erkölcsi hivatását.

Dr. Tóth Gergely

Figyelem!

A szerkesztő lakhelyváltozása miatt **2017 májusától** (remélhetőleg korlátozott, két-három hónapos ideig) a Hadak Útján **csak emailben továbbított** (és word programban megírt vagy sima emailszöveggént küldött) **anyagot képes fogadni** illetve garantáltan megkapni, változatlanul a hadakutjan@yahoo.com emailcímre. **-Az új postafiókcímet 2017. szeptember 1-én megjelenő számunkban közöljük.** Megértésüket és természetesen a jövőbeni anyagokat is köszönjük!

Vitézi díszavatás Calgaryban

2017. január 28.-án Calgary Magyar Kultúrközpontban került sor az ezévi avatásra. Az ünnepség a vendégek, családtagok köszöntésével kezdődött, köszönetünk a magyar egyesületek megjelent vezetőinek is.

A magyar himnusz elhangzása után az eskütévők fogadalomtétele következett, majd az avatásra került sor. Meghallgattuk vitéz nagybányai Horthy Miklós kormányzó úrnak az első vitézi avatáson elhangzott ünnepi beszédét, majd v. Moldován Líviusz szavalata következett, Petőfi *A hazaért* c. verse. A Hiszekegy elhangzása után állófogadáson vettek részt a vendégek.

Üdvözlettel:

Rédvayné v. Sebő Enikő, a Vitézi Rend törzskapitánya

v. Hegyi Gábor, új MHBK tagunk küldött két beszámolót Kölnből:

Nemzeti ünnepünk Észak-Rajna-Wesztfáliában

Az Észak-Rajna-Wesztfáliában élő magyarság is méltó módon emlékezett meg az 1956-os Forradalom és Szabadságharc 60. évfordulójáról, s a Vitézi Rend idén két ünnepségen is képviseltette magát. A katolikus gyülekezet Kölnben ünnepelt, ahol a program koszorúzással kezdődött a Magyar Katolikus Misszió udvarában (*Am Rinkenpfuhl 10 – a szerk.*) elhelyezett 56-os emlékkeresztnél, ahol több helyi magyar szervezet, a Vitézi Rend, és a Düsseldorf-i Magyar Főkonzulátus képviselői helyeztek el koszorút. Az ünneplő közönség átvonult a közeli Szent Apostolok (St. Aposteln) bazilikába, ahol ünnepi szentmisén imádkoztak a Forradalom áldozataiért. A program egy rövid szünet után Dr. Windisch Teréz konzulnő ünnepi beszédével folytatódott, majd meghallgathattunk egy kamarazenei koncertet a bazilika aulájában Kostyák Előd csellóművész és Wedewardt-Brezóczi Gabriella zongoraművész tolmácsolásában. Az egész délutános programot egy kötetlen beszélgetéssel egybekötött állófogadás zárta. Rendünket v. Hegyi Gábor képviselte. -A tartomány protestáns gyülekezete a Koblenzhez közeli Vallendar településen ünnepelt. A program egy istentisztelettel indult, majd egy fogadással egybekötött megemlékezés következett, ahol rendünket v. Draskóczy János képviselte.

Hagyományos jótékonyági koncert Kölnben

Az ünnepi szentmisét követően a Ruhr-vidéki és Rajna-menti katolikus magyar közösség művészei adtak jótékonyági koncertet 2016. november 27-én, advent első vasárnapján, a Vitézi Rend Európa és Afrika törzsszékének szervezésében.

Az Advent első vasárnapján megrendezésre került koncert a magyar misék helyszínén, a St. Aposteln bazilika aulájában volt. Idén a Temesvár Gyárvaros Plébánián működő szegények konyháját támogattuk, ahol szegény sorsú gyerekek jutnak minden nap meleg ebédhez.

A szép számban megjelent közönség először az ottani plébános köszöntő levelét hallgathatta meg Lukács József kölni magyar lelkész tolmácsolásában, majd kezdődhetett a másfél órán át tartó hangverseny. A koncert záróaktusaként egy közös meghajlás volt az előadó művészekkel, majd József atya beszédéből megtudhattuk, hogy e szép kezdeményezés már hagyománnyá vált, és jövőre ismét megrendezésre kerül a St. Aposteln bazilikában.

Megemlékezés id. és ifj. v. nemes Marschalkó Béláról

Eszes Mátyás m. kir. páncélos főhadnagy (Milwaukee, Wisconsin állam, USA, *Tóváros, 1921. augusztus 1.) küldött jelentést és anyagot bajtársa, v. Nemes Marschalkó Béla m. kir. páncélos főhadnagy 2016 tavaszi haláláról ill. bajtársa édesapjával kapcsolatban.

Ahogy írja, „*ifj. Bélát 1934-ben ismertem meg, amikor alezredes apját, id. v. Marschalkó Bélát, a tóvárosi 3/II gyalogos zászlóalj parancsnokává kinevezték. Édesapám, Eszes Béla százados és id. Marschalkó jól ismerték egymást, többek között Tatáról is.*”

Id. v. nemes Marschalkó Béla címzetes altábornagy (gyal.) Nagyszombaton született 1885. november 5.-én, és 1951-53-as kommunista meghurcolás és kitelepítés után emigrációban, Lindában (Németország) halt meg 1973. szeptember 12.-én. Ifj. v. nemes Marschalkó Béla 1921-ben született, s „*mindannyiunk számára példamutató életének 95., házasságának 67. évében, családja körében csendben elaludt. Gyászmiséje a pasaréti Pádúai Szent Antal templomban volt 2016. március 8-án.*” Volt egy Balázs nevű öccse is, aki szintén a m. kir. honvédségben szolgált, majd ő is németországi emigrációba kényszerült.

A kép ifj. Marschalkót ábrázolja, az ő és barátja, Eszes Mátyás ludovikás avatása 50. évfordulós találkozásán készült Budapesten

A tüzérek hagyományos Borbála-napjáról

Buenos Aires

2016. december 4. Borbála napja

Mint a legidősebb magyar tüzér, Védsszentünk napján köszöntöm a magyar tüzéseket, tiszteletbeli tüzéseket és mindazokat, akik emlékeznek a Borbála-napokra és ünnepélyekre. Ne felejtsük el a magyar Urbán Nándort sem, az ágyú egyik feltalálójának egyikét, akit ezáltal az egész világ tüzérségének egyik megalapítójaként is tisztelhetünk.

Bajtársi köszöntéssel:
vitéz Ferenczy Lóránt m. kir. tüzértiszt

Chicago

A chicagói főcsoport december 4.-én tartotta meg hagyományos évi Borbála-megemlékezését egy díszebéddel, amin itteni tagságunk szép számban összejött. A rövid program a Magyar Hiszekegy eléneklése után Simonyi László MHBK központi vezető köszöntésével kezdődött, amit *(az azóta elhunyt – a szerk.)* Jankovich Sándor bajtársunk folytatott, idézve az 1943-as Ludovikai Borbála-tekerics részbeni felolvasásával. A pénztári jelentés felolvasása után a Szózat eléneklésével zártuk ünnepélyünket.

Kérés régi lapszámokkal és MHBK-anyagokkal kapcsolatban

Kedves Olvasóink, kedves Bajtársak,
kérjük, hogy ha vannak olyan régi MHBK Bajtársi Tájékoztatóik (ez Karintiában indult 1948. nov. 1-től) és régi Hadak Útján számaik (amely e címmel először 1950 májusában, a 13. számmal jelent meg) az 1974-es évfolyamig bezárólag, melyekre már nincs szükségük, legyenek szívesek elküldeni szerkesztőségünk postafiók-címére, hogy archívumunkban tovább őrizhessük őket az utókor számára. A postaköltséget utólag szívesen megtérítjük. Emellett régi, az MHBK-ra, a Vitézi Rendre és egyéb nemzeti emigrációs szervezetekre vonatkozó, már nem kellő régi anyagok, iratok, feljegyzések, magyar újságok is érdekelnek.

Köszönettel, a szerkesztő

Borbás Károly, főszerkesztő emeritus: Ami egy beszámolóból kimaradt

A Hadak Útján 554. száma 19. oldalán Nagy László Gerő és Zsákai Marietta a HOHE ünnepségén „A fegyvernemi hadapródiskolákról emlékeztek” címmel tudósított.

Aykler Béla bajtársunk, a torontói MHBK csoportunk jeles tagja hiányolta, hogy **a Nagykárolyi Honvédtiszti Fiúnevelő Intézet kimaradt a felsorolásból.** Erdély visszacsatolása után 1941 szeptemberében nyitotta meg kapuit az Intézet. A kastélyt Károlyi Melinda 1940-ben a Honvédelmi Minisztériumnak ajánlotta föl katonai kiképzés céljára. A nagykárolyi növendékek nem az Intézet falain belül végezték tanulmányaikat, hanem a helybeli piarista gimnáziumban, ahol rendkívül magas színvonalú oktatásban részesültek. Az Intézet tisztjei és tiszthelyettesei gondoskodtak a bentlakók katonai szellemében történő neveléséről és katonai kiképzéséről. Bajtársunk e neves intézet lakója volt. A „Díszmenet. Az Intézet növendékeinek emlékkönyve” c. kötetben olvashatunk megemlékező írásaikból. „Megmaradásunkat annak a kemény nevelésnek köszönhetjük, melyet a nagykárolyi Intézetben kaptunk.” -

írják többen. A könyvben Aykler bajtársunk neve is többször szerepel. Emberségesen bánt az alsóbb évfolyamosokkal, társai kedvelték, becsülték.

A front közeledtével a kadétek az 1944 szeptemberi iskolakezdekéskor már nem Nagykárolyba, hanem Kőszegre vonultak be. Onnan később Németországba kerültek, ha szüleik nem tudtak értük menni.

A háború után szerte a nagyvilágban később találkoztak egymással a volt katonaiskolások, akik a polgári életükben is kiválóan megállták helyüket. Aykler Béla bajtársunk is eredményes munkát és jó hírnevet szerzett többek között a „Kanadai és Amerikai Magyarság” hetilap tulajdonosaként, s nem csak Torontóban, hanem többek között az elszakított területeken élő magyar gyermekek magyarországi mozgótáborának megszervezésében és lebonyolításában is.

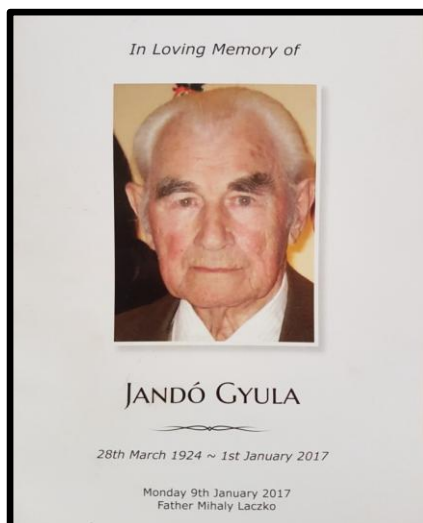
Melbourne-i hírek

A Don-kanyart megjárt bajtársunk 98. születésnapja

A Melbourne-i Magyar Központ 2017. februári Híradójából, Világos István székkapitány, volt Melbourne-i tb. konzul jelentése alapján: “A Vitézi Rend victorai csoportja, a 2016. december 10-i vitézi avatást követően műsoros díszebédet rendezett a központ klubhelyiségében. A műsor egy ritka születésnap köszöntővel kezdődött. v.ns. Tassányi József törzskapitány úr köszöntőjét születésnap megemlékezéssel kezdte: **vitéz Fazakas Sándor** rendtársunk 2016. november 29-én ünnepelte 98. születésnapját. Szinte kórusban mondta a több mint száz ünneplő: “Adjon a Mindenható Isten még számtalan boldog évet családnak és barátainak körében.” 1944-ben lett vitézzé avatva, már több mint 72 éve, s vitézhez illő, példás magatartással és alázattal szolgálja magyarságát, ennek is köszönheti makulátlan szellemi és fizikai erejét, társadalmi megbecsülését. Nagy boldogság számára, hogy unokáját ezen a napon avatták vitézzé.”

Elhunyt Jandó Gyula

1924. március 28.-án Pusztaszentlászlón született. Ember, családapa, a Melbourne-i Magyar Központ közösségének tiszteletbeli tagja, alapítója, és mint hazafi, a *Magyar Arany Érdemkereszt* kitüntetésre. 1949-ben kényszerből hagyta el szülőföldjét. Elbeszéléseiben, visszatekintve múltjára, többször elmondta, “*rám szakadt az ég*”, és az aknazáron keresztül menekülve fogadta meg, “*hogya a sors úgy hozza, valami maradandót fogok tenni a magyar nemzet érdekében.*” Együttérzésből “*Az emberi és nemzeti büszkeség továbbélésre ösztönöz, de aki szülőföldjét elhagyja, annak szívét is kellene cserélnie, nem csak hazát.*” Mivel szívét cserélni nem lehet, így hitéhez és szülőhazájához hű maradt, és új hazájának, Ausztráliának is öntudatos polgára lett.

Jandó Gyula határozott, erős akaratú, szorgalmával példamutató ember volt. Felesége, szül. Kutits Julianna (Juliska) odaadó élettársának segítségével kitartó munkájuk meghozta gyümölcsét és fogadalmát valóra válthatta. Szülőfalujának harangot adományozott (a II. világháborúban a németek elvitték a templom harangját), Ausztráliában is fogadásához híven nagy tettekkel igazolta ígéretét, s megépült a Melbourne-i Magyar Központ, mindannyiunk büszkesége. E tettek örökítik és öregbítik a Jandó nevet.

Többször mondta, “szeretek élni”. Szerette az összejöveleteket, a nagy társaságot. Legjobban a nótás összejöveleteken érezte jól magát, nagyon szeretett énekelni, mulatni. Élete utolsó három évét az Árpád Idősek Otthonában töltötte. Nagyvonalúan élt és földi életét is ilymódon hagyta el, vasárnap, 2017. január elsején hunyt el. A család és a gyásznép 2017. január 9.-én vett végső búcsút szentmise keretében a Szent István Ökumenikus Templomban, ahol a szertartást Laczkó Mihály és Rigó István atyák végezték. A halotti tort a Regnum Szövetkezet Igazgatói szervezték, bevonva ismerősöket, barátokat.

Az igazi emlék nem a szavakban, nem az írásban, hanem az ember szívében él. Béke poraira!

Atyimás Erzsébet

A szerkesztő hozzáfűzése: Jandó Gyula és barátja, Hende Sándor voltak azok, akiknek 1978-as telekfelajánlásából megszületett a Melbourne-i Magyar Központ, mely a legnagyobb magyar társadalmi létesítmény a Kárpát-medencén kívül. Attól nem messze, Melbourne egy olyan kerületében, ahol Jandó Gyuláéknak földterülete volt, a **Jandó és Zala nevű utcák** hirdetik a tulajdonos és szülőföldje emlékét.

A Wisconsini Magyarok Egyesülete adománya a kárpátaljai magyar ferenceseknek

A 13. oldalon már említett **Eszes Mátyás m. kir. páncélos főhadnagy** (Milwaukee, Wisconsin állam, USA) karácsony előtt kapott leveléből idézünk: „Az 1980-as és 90-es években még sok (*aktív – a szerk.*) magyar volt Milwaukeeban és Waukeshában, ezekből alakult meg annak idején a Wisconsini Magyarok Egyesülete. Sok rendezvényünk volt, nemzeti ünnepek, bálók, s az ezeken befolyt adományokból több ezer dolláros tartalékunk lett. Aztán ahogy meghaltak a tagok, a rendezvények is elmaradtak. Az anyagi tartalékot jótékony célokra fordítottuk, így tavalyra már csak 2000 dollár körül maradt. Tudtuk, hogy a kárpátaljai magyaroknak milyen sanyarú a helyzete, tehát oda, a Kárpátaljai Ferences Misszió Alapítványnak küldtük el a megmaradt pénzünket, s ezzel hivatalosan is megszűnt az Egyesület. Sok volt m. kir. katona adománya is benne van ebben az összegben is. Átvételét Magyar Gergely nagyszőlősi ferences házfőnök, plébános nyugtázta hálás köszönettel.”

A szerkesztő hozzáfűzése: Mi is köszönjük az Egyesületnek és Eszes Mátyásnak, hogy önzetlenül, magyar jótékonyági célokra fordították tartalékaikat, hiszen azokat egyszerűen fel is élhették volna.

60 esztendővel ezelőtt, 1957. február 9-én tért meg Teremtőjéhez Estorilban, portugáliai emigrációjában **vitéz nagybányai Horthy Miklós, a Magyar Királyság Kormányzója**.
“Fény nevére, áldás emlékére!”

Emlékezzünk az elesett doni katonákra

(Dobai Miklós nyomán. Beküldte Kékessy György, Los Angeles-Tiszafüred)

Mínusz negyvenfokos hidegben, 1943. január 12-én hajnalban indult meg a félelmetes erejű szovjet támadás a Don mellett folyamvédelemre berendezkedett 2. magyar hadsereg ellen. A fegyverzetben, lőszerben, élelemben és ruházatban rosszul ellátott és felszerelt, hiányosan kiképzett és felső szinten – talán – nem megfelelően vezetett magyar katonák csak néhány napig tudtak ellenállni a számbelileg, felszereltségben és fegyverzetben túlerőben lévő ellenség rohamának.

Parancsuk az utolsó emberig való kitartás volt! Megtették, aztán meghaltak.

A rendszertelenül hátraözlő katonák maradékait fegyvertársaik, a németek nem támogatták, sőt helyenként élő pajzsként használták saját védelmükben. Máig tart a vita, hogy a III. hadtestet vezető gróf Stomm Marcel vezérőrnagy helyesen tette-e, hogy a legsúlyosabb harcok közepette az ellenség fogságát választotta, a hátrahagyott hadtestét feloszlatta, s a rábízott katonákat magára hagyva csak növelve ezzel a káoszt, a halált. A másik két hadtestparancsnok Heszlényi József altábornagy (IV. hadtest) és Legeza János vezérőrnagy (VII. hadtest) viszont mindvégig katonáival maradva próbálta menteni a még menthetőt, az emberi életet, a felszerelést.

Közel két héttel a szovjet támadás megindulása után, január 24-én, már látva az összeomlást és a veszteségeket vitéz Jány Gusztáv vezérezredes, hadseregparancsnok szigorú, és sokak szerint igazságtalan hadparancsot adott ki: „A 2. magyar hadsereg elvesztette becsületét...”, amelyben a katonákat gyávasággal vádolta, s a fegyelem helyreállítására a legkeményebb intézkedéseket helyezte kilátásba. Jány a parancsát utólag (sokak szerint Horthy kormányzó utasítására) visszavonta, a kommunista Népbíróság pedig mint „háborús bűnöst” kivégezte.

Az elesett katonákon s a túlélők fájdalmát ez tovább növeli, mint ahogy az is, hogy a hivatalos Magyarország ma sem siratja el igazán elesett katonáit, holott ez nem csak katonai, de politikai ügy is.

Ez szégyen még akkor is, ha a korabeli beállítással ellentétben a 2. magyar hadsereg katonái nem feltétlenül „a kommunizmus ellen viselt szent háborúban” vettek részt, s nem is a kommunista idők történelemhamisító hazugsága szerint „a fasiszta úri osztály érdekeiért” haltak meg. Akik ez utóbbit állítják – s sajnos sokan vannak ma is – azok bizony tudatosan megfélemlenek arról az egyszerű tényről, hogy az 1941. június 22-én megindult német támadáshoz azonnal csatlakozott a Josef Tiso vezette Szlovákia és az Ion Antonescu marsall vezette Királyi Románia, akiktől pont német (és olasz) segítséggel a két bécsi döntéssel jelentős területeket kapott vissza az akkor még semleges és csonka Magyar Királyság. Ez utóbbit nem csak a „fasiszta úri osztály”, de a köznép is kitörő örömmel fogadta. Na ennek a kényszerhelyzetből adódó igazságnak kimondása akkor nem volt lehetséges, s ezt volt hivatott pótolni „a kommunizmus ellen viselt szent háború”-ban való részvétel szép, de hamisan csengő szólama. De attól még a katonák – az elesettek és a túlélők – hősök voltak!

Hősök, akikről legalább mi, civilek emlékezzünk meg kegyelettel, erről a szörnyű katasztrófáról, az elesett katonákról, akik bizony – ismétlem – hősök voltak...

* * *

Zsákai Marietta, a budapesti HOHE tagja továbbította:

**XVI MARCIA PER RICORDARE I CADUTI SUL DON - Bükki ösvényeken menetelve
emlékeznek a doni ütközet hőseire**

A Magyar Honvédség vezérkari főnöke, Benkő Tibor vezérezredes ünnepi parancsának ismertetésével kezdődött január 28-án este 6-kor az ország négy részében - Tata, Debrecen, Eger és Sátoraljaújhely körzetében - a XVI. Doni Hősök Emléktúra.

Az erőpróba résztvevői a 2. magyar hadsereg 1943. januári doni ütközete során hősi halált halt, megsebesült, fogságba esett katonái, illetve a harcok túlélői előtt tisztelegtek.

Mint Munkácsi Sándor t. ezredes, a Magyar Tartalékosok Szövetsége Heves Megyei Szervezetének elnöke elmondta, az ottani túra Belpátfalváról indult, ahol a parancs felolvasása után a város főterén tartottak emlékünnepeket, majd a Heves Megyei Honvéd Hagyományőrző Csoport tagjai az érdeklődő helybeliekkel együtt rendhagyó történelemórán idézték fel a korabeli eseményeket.

A Bükk ösvényein menetelők között a helyi, a Szolnok és Pest megyei, valamint a mintegy húsz német és olasz tartalékos katona, s számos civil emlékező mellett két egri katonasulis intézmény – a Wigner és az IQ informatikai középiskola – diákjai is ott voltak.

Ütközben temetőket, erdei katonasírokat is érintettek, Felsőtárkányban pedig fejet hajtottak a település központjában lévő hősi emlékműnél, majd a Faluházban történelemórán vettek részt.

A menet résztvevői szombaton délután egy órára érkeztek az egri várba, majd rövid pihenő után 14 órakor a Dobó téren sorakoztak fel, ahol megkoszorúzták a doni hősök emléktábláját.

Forrás: <http://mataszheves.hu/news.php?extend.99.2>

Minden kedves Olvasónknak és Bajtársunknak áldott húsvétot és békés tavaszt kívánnak a szerkesztő és a lap munkatársai.

Siposné Prof. dr. Kecskeméthy Klára ezredes: A 101 éves Koós Ottó köszöntése

A 101 éves vitéz nemes békei Koós Ottó magyar királyi századost 1938. augusztus 20-án avatták hadnaggyá a Ludovika Akadémián. Részt vett a II. világháború harcaiban, megjárta a szovjet hadifogolytáborokat és állt hadbírótság előtt is. Tizenkét év hadifogság után tért haza Magyarországra, és hosszú évekig nehéz körülmények között élt, végül a rendszerváltozás után rehabilitálták. A magyar királyi százados a mai napig nagyon aktív, rendszeres résztvevője a Ludovika Kávézó összejöveteleinek, amely a katonanemzedékek találkozó helye a Zrínyi Miklós Laktanya és Egyetemi Campuson.

A Ludovika Kávézó 2012. március 29-én bontott zászlót, a még élő egykori Ludovikások és az MH Ludovika Zászlóalj ifjú honvédtisztjelöltjei havonta találkoznak egymással, és folytatnak eszmecserét az elhangzott előadások kapcsán. A Ludovika Kávézóban a születésnapos Ludovikások köszöntése az összejövetelek elmaradhatatlan része.

A Ludovika Kávézó 2016. december 15-i összejövetele Bíró László tábori püspök úr Adventi gondolataival kezdődött. A Kávézó hagyományainak megfelelően a 101. születésnapját december 3-án ünneplő Koós Ottót a bajtársai, barátai, és a honvéd tisztjelöltek nevében Sári Szabolcs alezredes, a Ludovika Zászlóalj megbízott parancsnoka köszöntötte.

Isten éltesse vitéz nemes békei Koós Ottót!

Ugyanakkor v. Ságvári Pál jelentette az alábbi hírt: “Sajnálattal közlöm, hogy **v. békei Koós Ottó** bátyánk drága felesége, szül. **Tusnád Hajnalka okleveles tanítónő** küzdelmes életének 95., házasságának 61. évében hazatért Teremtőjéhez. Búcsúztatása 2017. február 17.-én Székesfehérváron római katolikus szertartás szerint volt.” Isten nyugosztalja.

lovag Kenyeres Dénes nyá. alezredes jelentései: Évzáró bajtársi találkozó Kecskeméten

A HOHE Kecskeméti Területi Szervezete 2016. december 15-én tartotta utolsó azévi bajtársi összejövetelét. Az alábbi napirend szerepelt a programban: Dr. Károlyfalvi József Bukarest 1916-os elfoglalásáról, Rigó Gyula pedig az 1916-ban zajló isonzói csatákról tartott előadást. Kenyeres Dénes pedig tájékoztatást adott a 2017. január 15-ei doni megemlékezés előkészületeiről. Egyéb szervezeti ügyek is megvitásra kerültek. Végül pedig a névnapjukat ünneplőket is köszöntötték.

Kenyeres Dénes a területi szervezet elnöke röviden beszámolt a tagságnak az éves tevékenységről. 2016-ban a HOHE Kecskeméti Területi Szervezete 6 alkalommal tartott bajtársi találkozót, 8 esetben helyeztek el koszorút szobron, emlékművön, illetve temetőben, kétszer szerepeltek történelmi konferencián, 17 helyen vettek részt különböző kiállításokon és egyéb rendezvényeken. Autóbuszos kiránduláson voltak Kiskunmajsán az 56-os múzeumban és Emlékkápolnában, valamint Kecelen a Haditechnikai Parkban.

„Leigázottság és a málenkij robot”

A fenti címmel rendeztek tudományos konferenciát Kecskeméten 2017. február 11-én a Városháza dísztermében. A tudományos program a Gulág Emlékbizottság támogatásával valósulhatott meg. Jakab István, az Országgyűlés alelnöke mondott megnyitó beszédet. A szónok kiemelte: nagyon fontos, hogy a ma élő nemzedék s a fiatalok megismerjék azt a sok szörnyűséget, amelyet a kommunizmus okozott a magyarságnak.

Az egésznapos tanácskozáson 13 kutató adott elő az alábbi témákban:

A ceglédi buszár-és páncélos-laktanya, mint hadifogolygyűjtő állomás, Az elhurcolások hazai felelősei, A diósgyőri málenkij robot története, Erdélyi magyar-és német civilek szovjet fogágban, Szohyvai fogolytábor, Nők a gulágon, Egy magyar szerzetespap a gulágon, Apa nélkül nőttem fel, A német származásúak Szovjetunióba deportálásának regionális jellegzetességei.

Hajagos Csaba, a Honvéd Hagyományőrző Egyesület tagja, történész, múzeológus pedig a kecskeméti személyek elhurcolási folyamatáról tartott nagysikerű előadást. A térinformatikai ábrázolás lehetőségét is bemutatta. A konferencián jelen volt a HOHE néhány tagja is.

Ratkay Zoltán Imre, HOHE Mosonmagyaróvár: Emlékezés a doni áldozatokra

Mosonmagyaróváron a Szent Gotthárd templomban szentmise keretében emlékeztünk meg a doni áttörés 74. évfordulójáról. Misét celebrált Bodó Zoltán atya. Az óvári-temetőben az ünnepi megemlékezés a Himnusz eléneklésével kezdődött, beszédet Mészáros József, a HOHE új elnöke mondott, melyet koszorúzás és a Szózat követett.

Délután Darnózselen a temetőnél a kopjafánál találkoztunk. Litániát mondott Galla Gábor helyi esperes a hősi halottak emlékére. Fazekas Zoltán és Mészáros József emlékeztek a doni áldozatokra. A helyi Darnózseli Őszirozsa Nyugdíjas Klub Énekkara katona- és egyházi dalokat énekelt. Koszorúzással és a Szózat eléneklésével ért itt is véget a megemlékezés.

A becsület napja. Az 1945-ös budavári kitörésre emlékezünk az alábbi írással és a lenti idézettel.

Bástyának kellettünk (Pilhál György, Magyar Idők, 2017. február 11.)

Kevés véresebb eseménye volt a magyar történelemnek, mint a budavári kitörés hetvenkét éve, 1945. február 11-én este. Leningrád és Sztálingrád után Budapesten dúlt a második világháború legvéresebb ostroma. A közvélekedést azóta is megosztják a történetek: kit a bátorság példázatára emlékeztet az évforduló, kit arra, végre orosz katona nyitott be a rommá lőtt ház légópincéjébe. Sztálin 1944 őszén adta ki a parancsot: november 7-ét Budapesten kell ünnepelnie a vörös ármádiának. Ám Hitlernek is fontos volt a fővárosunk, a zalai olajmezők, s a Balkánról visszavonuló csapatok biztosítása miatt. November végén erőddé nyilvánította Budapestet.

Ami az oroszoknak presztízst, a németeknek némi szusszanást jelentett a megmaradt hátszágban. A körbezárt, rommá lőtt Várból kitörő negyvenezer magyar és német katonát gépfegyver- és aknatűz fogadta; ezrek maradtak az utcák kövezetén. Alig nyolcszázan érték el a Zsámbék környéki német vonalakat. Mindez azért, mert Berlinben a másik vérgőzös ember úgy számolt: nyer néhány hetet, ha Budapest ellenáll. Bástyának kellettünk.

Játsszunk el a gondolattal: ha Hitler nem nyilvánítja erőddé a magyar fővárost, és a vörös ármádia „menetből” gázol át rajtunk, vajon akkor is a Rajnánál parolázik-e Szerjózsa és Jimmy? Vagy (nem pazarolva el 108 ostromnapot) onnét pár száz kilométerrel nyugatabbra, valahol az Atlanti-óceán közelében? Mi lett volna, ha Brüsszelbe, Strasbourgba is Sztálinék viszik el a demokráciát (a népit)?

A szerkesztő hozzáfűzése: sokan vannak úgy, hogy a magyar honvédség részéről a végsőig védeni a Budai Várat akkor már úgyis értelmetlen volt. Minden egyéb tényezőtől eltekintve, akik így gondolkodnak, azok nem értik, mi volt a magyar királyi katona esküjének a lényege: “A Hazáért mindhalálig!” Ez akkor nem volt alku vagy reálpolitikai számítgatás tárgya. Ami pedig magát a kitörést illeti, ahogy Bencsik András írja a Demokratában:

“A budavári kitörés a II. világháború egyik leghősiesebb pillanata volt: a várvédők csak a dicstelen és a dicsőséges halál között választhattak – és a dicső halált választották.

Ha megadják magukat, többségüket a szovjetek a helyszínen agyonlövik, mint ahogy lemészárolták az elfoglalt várkórházban lévő sebesülteket is. Aki élve marad, annak sorsa a lassú halál lett volna a gulágokon. Egy javadalmazás lőszerral vagy anélkül rontottak ki a Széna tér felé, ahol várták őket a szovjet lövegek. A kitörésben ezrek és ezrek haltak meg, de soknak sikerült kitörni a budai hegyek

felé. Egy részüket levadászták a szovjetek, de egy részük elérte a nyugat felé húzódó német csapatokat.

A hőstett emlékét ma már tábla őrzi, de a tiszteletteljes megemlékezésre a hősöket utólag bemocskoló kommunista propaganda máig ható kártételei miatt még várni kell.”
(<http://www.demokrata.hu/velemeney/dicso-halalt-valasztottak>)

Könyvismertetés: ifj. Sarkady Sándor: Az Ász és a Polihisztor

Tisztelt Szerkesztőség!

Megjelent Dr. Sarkady Sándor történész hosszú kutatási munkája után *Az Ász és a Polihisztor* c. könyv, mely bemutatja Dr. nemes Molnár Gyulát (ezredes, katonai főiskolai tanár, szobrász, jogi doktor, író, 1882-1962), valamint vitéz Nemes Molnár Lászlót (1921-44), aki hősi haláláig Magyarország egyik legsikeresebb vadászpilótája volt, s akit a Balaton feletti légitámadásban lőttek le az amerikaiak 1944 augusztusában. A könyvben számos, eddig még nem publikált fénykép, dokumentum található.

Molnár Gyula a nagyapám, Molnár László a nagybátyám volt. Miután a Hadak Útjának évek óta előfizetője vagyok, gondoltam érdeklő Önöket a hír. A Mosonvármegye Könyv- és Lapkiadó gondozásában megjelent dokumentumkötet bemutatója 2016 szeptemberében volt Sopronban és idén még néhány magyarországi városban is bemutatásra kerül.

A könyv beszerezhető többek között nálam Ausztriában, ára 2500 Ft vagy 10 €, plusz postaköltség. Címem: Ferenczy Klára, A-2500 Baden, Weikersdorferplatz 11, email: aferenczy@aon.at

Üdvözlettel
Ferenczy Klára

v. Ságvári Pál: A 2017-es budapesti Csendőrnapi

Ez évben február 11.-én ünnepeltük a Magyar Királyi Csendőrséget Budapesten a Magyar Csendőr Bajtársi Egyesület szervezésében, ismét két helyszínen, a Hadtörténeti Intézet díszudvarán és a budai Szent Margit Gimnáziumban. Ezen a héten számos vidéki településen is megemlékezéseket tartottak a Testületről az Egyesület tb. csendőrőrsői.

A történelmi budai várnegyedben, a reggeli órákban csendőr díszőrséggel, csapatzászlóval sorakoztunk fel a két világháborúban hősi halált halt m. kir. csendőrök emlékét őrző, 1999-ben avatott márvány emléktábla előtt. A felhívójel és a Himnusz hangjai után bajtársi közösségünk elnöke, v. Ságvári Pál ny. alezredes nyitotta meg a központi csendőrnapi. Méltatta a Testület elévülhetetlen érdemeit békében és a háborúkban, a közbiztonság fenntartásában, a haza védelmében. Emlékeztetett azokra a katonákra, akik csendőrként híven, becsülettel, vitézül teljesítették kötelességüket, akikre máig büszkék vagyunk és szeretettel ápoljuk áldott emléküket.

v. Szemeti Ferenc ny. ezredes, protestáns tábori lelkészünk mondott imát a Testület hőseinek és áldozatainak lelki üdvéért. Kérte Istenünket, gyógyítsa be azokat a máig érző súlyos sebeket, amelyeket a vesztt háború után népünk ellenségei igaztalanul ejtettek a csendőrségen.

Az ünnepség során a résztvevők a m. kir. Csendőrség tiszteletére katonai tiszteletadással 17 koszorút helyeztek el szervezeteik képviselőit az emléktáblán. Dr. Havasi Zoltán rendőrtábornok az Országos Rendőr Főkapitányság, a Rendőr és Határőr Nyugdíjas Szervezetek Országos elnöksége képviselőit. Esküdt Lajos ny. honvéd ezredes alelnök a Bajtársi Egyesületek Országos Szövetsége, v. lg.

Dömötör Zoltán nemzetőr tábornok, elnök-főparancsnok az 1956-os Magyar Nemzetőrség képviselőjében koszorúztak. -Folytatásként a Horthy Miklós Társaság részéről v. Ujházi Simonné és v. Szabó Lajos, majd a tb. csendőrsők képviselőjében Takács István tb. cső.hadnagy, Dr. Horváth László tb. cső.főhadnagy, és v. Harmatos László tb. cső.alhadnagy, lg. Ambrózy Árpád tb. cső.zászlós, Béres Sándor törzsőrmester, v. Matolcsi András cső.hadnagy, Láziné Ecsédi Magdolna törzsőrmester, v. l. Apáti Péter hadnagy, v. Lőrincz István tb. cső.zászlós, Kammerhofer Róbert cső.főhadnagy, Szolnoki István cső.törzsőrmester, Széplaki István cső.őrmester, Kovács Antal tb. cső.főhadnagy, v. Bogdán Péter és Plutzer József, a kenderesi szimpatizánsok, végezetül a Magyar Csendőr Bajtársi Egyesület elnöksége képviselőjében v. Ságvári Pál elnök és Bazsó Lajos alelnök koszorúztak.

Az ünnepséget a Szent Margit Gimnáziumban imával és a Csendőrintulóval folytattuk. Díszvendégeként **v. Serényi Istvánné nemzetesasszonyt** szeretettel köszöntöttünk, aki Bécsből érkezett a Csendőrnapi. Rövid ünnepi köszöntőt v. Ságvári Pál elnök mondott és átadta a m. kir. Csendőrség hagyományainak ápolásáért, a Magyar Csendőr Bajtársi Egyesület támogatásáért adományozott emléktárgyat v. Serényi Istvánnénak. Díszoklevél kíséretében a Hazáért Érdemérem, valamint a Haza Szolgálatáért Érdemkereszt Arany- és Ezüsfokozat kitüntetések adta át Dr. Havasi Zoltán, Esküdt Lajos, Dr. Francsics Ottó, Kovács Antal, v. Dinga László György, v. Palla László, v. Fonyódi László, Valter Ferenc és Széles Tamás bajtársainak.

Az ünnep alkalmából minden résztvevő átvehette a Magyar Csendőr Bajtársi Egyesület szép kivitelezésű, nemzeti színekkel, kakastollas csendőrkalappal, "Magyar Csendőr Bajtársi Egyesület - Híven, Becsülettel, Vitézül" felirattal díszített új kitűző jelvényét.

Az elnök az elnökség nevében köszönetet mondott az Egyesület hűséges tagságának, hazai és külföldi (tengeren túli és a környező országokban élő) bajtársainak, szimpatizánsainak az Egyesület önzetlen támogatásáért. Ismertette a külföldi bajtársak csendőrnapi küldött üdvözleteit, jókívánságait.

A résztvevők a Hadtörténeti Intézet díszudvarán. Fotó: Tóth Ernő

Dr. Gulyás István a m. kir. Csendőrség hagyományainak ápolásáról (emlékezés a budai vár védelmében hősi halált halt honvéd, csendőr hőseinkre és a csendőr rádió 1945. február 12.-i utolsó adására), v. Dömötör Zoltán nemzetőr tábornok pedig *Az 1956-os magyar Forradalom és Szabadságharc hőseinek emlékére* címmel tartott előadást. Tóth Csaba tb. csendőr közreműködésével vetítésre került a Hagyaték c. film a csendőrségről. A vetítés után kötetlen, jó hangulatú bajtársi beszélgetések, hozzászólások következtek. Többen méltatták a Testület érdemeit és a MCsBE értékmegőrző munkásságát. A szünetekben Szabóné Magyar Etelka tb. csendőr által készített finomságokat fogyasztottunk, és a koradélutáni órákban a Székely Himnusz éneklésével fejeztük be a 2017 évi ünnepi Csendőrnapi Budapest.

Fekete Dénes csoportvezető: Miskolci hírek

A Doni Bajtársi és Kegyeleti Szövetség Miskolci Csoportja 2017. január 11-én a Doni kopjafánál koszorúzott Miskolcon, a Szemere kertben, a tragikus áttörés 74. évfordulója alkalmából. A megjelenteket Fekete Dénes köszöntötte. Külön üdvözölte a rendezvényen a város nevében megjelent Pfliegler Péter alpolgármester urat. -A Magyar Királyi Honvédség Borsod-Abaúj-Zemplén megyei katonái a Miskolci VII. hadtest állományában szolgáltak és 1942 májusában kezdték meg a kivonulást Oroszországba. Ősszel elérték a Don jobb partját, ahol a kedvezőtlenre fordult időjárás miatt telelésre rendezkedtek be. A sztálingrádi sikeren felbuzdult, illetve új erőkkel feltöltött orosz csapatok 1943. január 12-16 között több szakaszon sikeresen áttörték a 2. magyar hadsereg egylépcsős védelmét és támadásuk kibontakozását a sebtében indított ellenlökések sem tudták megállítani. A magyar csapatok nagy véráldozatok után megkezdték a visszavonulást. -Az emlékező szentmisére január 15-én került sor a Miskolci Szent Anna templomban. Szarvas Péter plébános elevenítette fel azokat a nehéz napokat, heteket. Imádkoztunk az elesettekért, a hazatért, de időközben elhunyt bajtársakért. Itt került bejelentésre, hogy a Doni Szövetség Miskolci Csoportjának utolsó, Don-kanyart is megjárt alapító tagja, **v. Tergalecz Ferenc 97 éves korában 2016. december 16-án elhunyt.**

v. Tergalecz Ferenc a két kitűzővel, amire nagyon büszke volt: a Doni szövetségé, illetve a Vitézi Rendé

Emődön született 1920. november 11-én, s ugyanott érte a halál. Kőművesként dolgozott, amikor 1940-ben behívták Miskolcra a M. Kir. 7. honvéd „Szondy György” tüzérosztályhoz. Az alapkiképzés után híradós kiképzést kapott és a hírközpontba került. 1942 májusában szállították ki osztályát Oroszországba, ahol őszre kijutottak a Donhoz és tüzelőállást foglaltak. Az 1943 januári áttörés után az osztálytörzs szervezeten, összetartva vonult vissza, ennek köszönhették életüket. 1943 nyarán leszerelték, de még az évben behívták Egerbe. Új alakulatával harcolva egészen a Dunántúlra vonultak vissza, ahol 1945 tavaszán orosz hadifogságba került, ahonnan 1948 nyarán szabadult. Nyugdíjazásáig továbbra is kőművesként dolgozott, sok családi házat épített fel szülővárosában és környékén. 2010-ig rendszeresen eljár a Doni Szövetség foglalkozásaira, rendezvényeire. Sajnos egy combnyaktörés után már önállóan nem tudott önállóan utazni, így családi házában kertjében munkálkodott. Ekkortól mi jártunk ki hozzá látogatóba. Mindig szívesen fogadott bennünket.

Csendes, nyugodt ember volt, mindenkit meghallgatott. Ha megszólalt, oda kellett rá figyelni, mert röviden, tömören mondta el véleményét. Nyugodjál békében Feri bácsi.

(Még van egy doni harcosunk – **Stubner Ferenc, *1919**, aki jelenleg gyengélkedik.)

Emlékezés Miskolcon a Málenkij robotra elhurcoltakra

Miskolcon több rendezvényen is megemlékeztek az 1945 januárjában a Szovjetunióba ártatlanul elhurcolt több százezer honfitársunkról.

2017. január 27-én a Vitézi Rend szervezésében a Diósgyőri volt óvoda falán elhelyezett táblánál jöttek össze az emlékezők, akiket v. Csantavéri Tivadar székkapitány üdvözölt. Az ünnepi beszédet Mikós Árpád mondta. A történelmi egyházak imái után koszorúzás következett.

Január 31-én a megyei Rendőr-főkapitányság épületének falán a Miskolc MJV Önkormányzata által állított emléktábla leleplezésére került sor. 1945 januárjában ide gyűjtötték össze a kényszermunkára összegyűjtött embereket – nem csak a városból, hanem a megye számos településéről – és innen indították marhavagonokban a Szovjetunió különböző iparvidékeire, a miskolciakat főleg a Dombászi szénbányákba. Ünnepi beszédet Pfliegler Péter alpolgármester és Dr. Lange László, a Miskolci Német Nemzetiségi Önkormányzat elnöke mondott. Közös ima után számos szervezet képviselője koszorúzott, köztük a 88 éves Plósz Mihály túlélő.

Február 2-án a Művészetek Házában a MEMENTÓ Táncszínház előadását nézhettük meg, mely a Szovjetunióba hurcolt politikai foglyok és kényszermunkások emlékére készült. A Gulag haláltáborok lakóinak kiszolgáltatottsága, megalázottsága, valamint az átélt borzalmak és a kényszermunka tudatmódosító hatására megjelenő víziók, a haza utáni vágyakozás pillanatai kerültek bemutatásra a magyar néptánc elemekből táplálkozó modern elemeket is tartalmazó táncelőadásban.

Február 7-én a Herman Ottó Múzeum Papszeri kiállító termében került sor a „Málenkij robot, avagy ártatlanul, ítélet nélkül kényszermunkán a Szovjetunióban” c. vándorkiállítás megnyitójára.

Ugyancsak Fekete Dénes továbbította az alábbi kérést Miskolcra:

Tisztelt Olvasó,

szeretnénk felhívni szíves figyelmét, hogy Egyesületünk, a **Szadvárért Baráti Kör** 2017. március 11-12 – én **várjátékokat szervez** a Szögliget község felett emelkedő várhegyen található műemlékünk, Szadvár tiszteletére. Az esemény apropóját egy 450 éve történt történelmi esemény, az erősség egyetlen ostroma szolgáltatja. Ezt az évfordulót szeretnénk felhasználni arra, hogy megemlékezzünk a várban élők és érte harcolók hősiességéről. Hisszük, hogy az oly sokáig méltatlanul feledésbe merült vár népszerűsítésével elősegíthetjük a több mint 300 éve pusztuló műemlék megmentését, illetve a környékbeliek számára megélhetést biztosító turizmus fellendítését.

Kérjük az Ön, illetve az Ön által képviselt szervezet, intézmény segítségét. Ha bármilyen anyagi vagy dologi formában módjában áll hozzájárulni a tervezett esemény lebonyolításához, népszerűsítéséhez, akkor kérjük, szíveskedjen értesíteni bennünket, a lenti elérhetőségek bármelyikén.

A támogatás fejében az Ön szervezetének a rendezvény során megjelenést biztosítunk, az eseménnyel kapcsolatos kommunikációk, hirdetések, utólagos beszámolók tartalmazni fogják támogatóink nevét, logóját stb. Ezen kívül természetesen egyedi igényekre is nyitottak vagyunk.

A cél a rendezvény minél szélesebb körű meghirdetése, megjelentetése, illetve reményeink szerint hosszabb távon is hasonló eseményeken keresztül tudjuk folytatni Szadvár népszerűsítését.

Kapcsolat: www.szadvar.hu, **Email:** kapcsolat@szadvar.hu, **Tel:** +36-30-662-2290

Szögliget, 2017. január 6.

Köszönettel, dr. Kovács Lajos elnök

HALÁLOZÁS

-Simonyi László MHBK központi vezető jelentette, hogy "a chicagói főcsoport szomorúan közli, hogy oszlopos, évtizedes tagja, **nemes Jankovich Sándor, volt kőszegi katonaiskolás, folyamór hadnagy**, 92 éves korában, 2017. január 20-án nem ébredt fel reggel s így besorolt a Magyarok Égi Hadurához."

-Dobozy István jelentette, hogy **v. ns. raggambi Flook Gusztáv m. kir. százados** (*1918. március 16.) 98 éves korában 2017. január 16.-an Adelaide-ben elhunyt. (Bővebb emlékezés a 8. oldalon.)

RÖVID HÍREK, LEVELEK, KIEGÉSZÍTÉSEK

-**Kardos Béla, az ausztráliai New South Wales-i Magyar Szövetség tb. elnöke** írta az *Ausztrália jelentkezik* c. emailsorozatában küldött, magyar vonatkozású tevékenységéről szóló összefoglalójában (s ami megjelent a Magyar Élet december 15-i száma 12. oldalán *Közösségi műhely – december* címmel is), hogy „*november 10-én feleségemmel együtt ünnepeltük **Csapó Endre, a Magyar Élet hetilap főszerkesztője 95. születésnapját** Merrylands-en lévő otthonában szerkesztőségi munkatársak és közeli barátok karéjában: Márffy Attila, Bagin Livia, Józsa Erika, Demian József, Mercz Ilus, dr. Törk Emőke, valamint leánya Lilla és fia Miklós társaságában. Bámulatos, hogy magas kora ellenére milyen kitűnő nemzet- és külpolitikai cikkeikkel tudja meglepni hétről-hétre olvasóit, amiket a nagyvilág és a Kárpát-medence magyar lapjai is sorra átvesznek. Ennek tulajdonítható, hogy az ausztráliai Magyar Élet még fennáll, egyetlen magyar hetilapként a déli féltekén. Vásároljuk, olvassuk, támogassuk, hogy továbbra is szolgálni tudja a világ legtávolabbi magyar közösségét.*”

Mi is köszönjük az ünnepelt eddigi, majd hét évtizedes magyar ügyekben végzett emigrációs munkáját, s a Jóisten további áldását kérjük rá és családjára.

-**Mányoki-Németh Károly** (Toronto), 1956-ban a Zala megyei forradalmi bizottság tagja, ismét elküldte szerkesztőségünknek *Számadás* című színvonalas összeállítása legújabb, őszi számát, melyekben az 56-os Forradalomról szóló és a Szabadságharc eszméit megalkuvás nélkül képviselő, valamint Trianon elutasítása szellemében írott cikkek, beszámolók, elemzések, felvilágosító írások találhatók. Köszönjük szépen, s további munkájára ismételten a Jóisten áldását kérjük.

-A Vitézi Rend Magyarországi Törzsszéke, melynek jelenlegi központja az Országos Törzskapitány lakhelye folytán Alcsútdobozon van, ismét volt kedves elküldeni szerkesztőségünk archívumának a **Vitézek Hírmondója** legújabb, 2016/3-as számának két példányát, figyelmességüket köszönjük szépen!

-**Pintér Kornél, a Magyar Vidék Országos 56-os Szervezet országos elnöke** jelentette, hogy „Az 1956-os Forradalom és Szabadságharc emlékéért Alapítvány” (Veszprém), a Magyar Vidék Országos 56-os Szervezet és a Történelmi Vitézi Rend 2016. december 2-án könyvbemutatóval egybekötött előadást szervezett. A szerző **Dr. v. Zétényi Zsolt** jogász, volt országgyűlési képviselő, a Nemzeti Jogvédő Alapítvány elnöke volt, **előadása címe** pedig „**Ártatlanul, jeltelen sírban – A Kristóf-ügy**”. Kristóf László m. kir. csendőr nyomozó törzssörmestert 1959-ben - a jogszerű rendőrségi fegyverhasználat folytán meghalt baloldali fegyveres terrorista, Ságvári Endre 1944-es „meggyilkolásának” koholt vádjá alapján - halálra ítélte a kommunista önkényuralom katonai bírósága, majd ártatlanul kivégezték. **Az 592 oldalas könyv** bemutatójával is tisztelegtek a Kádár-rezsim által 1959. november 28-án ártatlanul kivégzett Kristóf László és a kommunista diktatúra áldozatainak emléke előtt. -Ugyanők rendeztek az 1957. január 19-én ártatlanul kivégzett **Dudás József, a Magyar Nemzeti Forradalmi Bizottmány elnöke és Szabó János, a budapesti Széna téri felkelő csoport parancsnoka mártíromságának 60. évfordulóján emlékülést** 2017. január 20-án. -Február 3-án pedig **Kéry László András**, 1956-ban a tamási laktanya hadtápirnoka, a Forradalmi Katonai Tanács tagja, **Gulág-túlélő „Az 1956-os Magyar Forradalom és előzményei a tamási laktanyában az Ungvárra deportáltak névjegyzékével”** c. könyvének előadással

egybekötött veszprémi bemutatóját tartották. –Február 17-én pedig az 1967. február 17-én a veszprémi várbörtönben mártírhalt **Hamusics János bányász robbantómesterre, az utolsó, politikai okokból kivégzett 56-osra emlékeztek** Ajka-Padragkúton, a Cser telepi buszforduló melletti parkban (Ajka-Padragkút, Sugár út 14.), a Kommunista Diktatúra Bányász Mártírjainak és Hőseinek tiszteletére állított emlékoszlopnál. –Március 3-án pedig **Dr. Konrad Sutarski** Magyarországon élő lengyel író és történész, az Országos Lengyel Kisebbségi Önkormányzat volt elnöke **„Az én Katyńom”** és a **„Közös fényeink”** c. könyveinek előadással egybekötött veszprémi bemutatóját tartották. A szerző édesapját a szovjet NKVD több ezer lengyel tisztársával együtt legyilkolta. A könyv a helyszínen 2.000,- forintos áron volt megvásárolható, bemutatójával is tisztelegtek a kommunista diktatúra áldozatainak emléke előtt. -S még egy könyvbemutatót rendeztek e napon, a Veszprémben élő, 94. születésnapját éppen most ünneplő **v. Arnóczy Mátyás Pál, a Magyar Érdemrend Tisztikeresztjével kitüntetett rehabilitált ezredes Egy szívvel - két hazában - Rendületlenül 56 igazságáért!** c. önéletrajzi könyvéét, melynek kiadását az 1956-os Forradalom és Szabadságharc 60.évfordulójára létrehozott Emlékbizottság támogatta. A kötetet bemutatta Dr.Holló József nyugalmazott altábornagy, c. egyetemi tanár, a Hadtörténeti Intézet és Múzeum korábbi főigazgatója.

-A **Történelmi Kávéház, Beszélgetések a Történeti Levéltárban előadássorozat** keretében, melyet az Állambiztonsági Szolgálatok Történeti Levéltára 2011-ben indított, 2017. február 9-én **Sallai János**, a Nemzeti Közszerológiai Egyetem tanszékvezető egyetemi tanára számolt be legújabb kutatásairól az ÁBTL aulájában (Budapest, VI. ker. Eötvös utca 7.), **A vasfüggöny története 1948–1989** címmel.

-**Rendőri relikviák páratlan magángyűjteménye Esztergomban.** Napról napra bővül Esztergomban **dr. Szilas László** rendőrrelikviákból álló magángyűjteménye. Több mint huszonöt éve kezdődött a gyűjtőszendvény, ma már majdnem százötven országból vannak jelképei. <http://pannoniakincsei.hu/renderi-relikviak-paratlan-magangyujtemenye-esztergomban>

-**Magyar nemzeti színekkel világították ki a riói Megváltó Krisztus szobrát** (MH). Brazília ezzel ismeri el Magyarországnak a kereszténység védelmében tett erőfeszítéseit, valamint a brazíliai magyar közösségek hozzájárulását az ország fejlődéséhez. Dom Orani Tempesta, Rio de Janeiro érseke Semjén Zsolt miniszterelnök-helyettesével folytatott megbeszélésen felajánlotta, hogy a jövőben egy-egy magyar ünnepen a magyar nemzeti színekkel világítanak ki a Rio de Janeiro, egyben egész Brazília szimbólumának tartott Megváltó Krisztus szobrát. Semjén Zsolt az idei évre december 30-át, az utolsó magyar király, boldoggá avatott IV. Károly koronázásának 100. évfordulóját, 2017-re augusztus 20-át, az államalapítás ünnepét javasolta. A Krisztus-szobor adminisztrációjáért felelős szentély tájékoztatása szerint a szobrot mindkét napon kivilágítják.

-**Másutt is van elismerés:** Karácsonyi örömhírként terjedt el a helyiek között **a közép-olaszországi Tolentinóban**, hogy **a magyar kormány 150 millió forinttal járul hozzá az október 30-i földrengésben súlyosan megsérült Szent Szív templom helyreállításához.** “Nem ismerem személyesen Orbán Viktort, de abból amit a katolikus sajtóban olvastam róla, azt gondoltam, ő az egyetlen jelenleg Európában, aki védelmébe veszi és őrzi keresztény értékeinket, hogy át tudjuk őket adni a következő nemzedéknek”- mondta Andrea Carradori, a tolentinói általános iskola zenetanára és a Szent Szív templomot gondozó Szent Szív társaság perjele.

Helyesbítés: 2016/4-es számunk 13. oldalán közöltünk beszámolót Torontóból a 60. évfordulóval kapcsolatos eseményekről. Sziki Károly egri színművész köszöntötte ebben **v. Detre Gyula László m. kir. honvéd testőr főhadnagyot**, akit 1942. december 6-án avattak a Ludovikán, s aki a montreáli MHBK és a kanadai MHBK főcsoportvezetője volt. Monostorszezen született 1918. március 19-én, így hát ekkor még csak 98 éves volt, nem 99. A helytelen életkor az eredeti beszámolóban szerepelt, utólag elnézést kérünk!